Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

Maj 1960 DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**

Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.

Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen: **Gerda Rørbæk Nielsen,** Stollig, pr. Aabenraa. Telefon 2 16 20.

Kære læsere!

Opfordringen til læserne om indlæg til et læserforum resulterede omgående i ikke mindre end tre indlæg fra den samme unge mand. Disse nåede endog frem så betids, at vi kan nå at bringe det første af dem allerede denne gang.

— Ungdommen har altid slået til med den store hammer. Den er bærer af de stærke følelser og har endnu ikke lært den tvivlsomme kunst at pakke ordene og meningen ind i tågede, diplomatiske omsvøb. På trods af dette — eller måske netop derfor — har vi pligt til at lytte til ungdommen, også når den langer ud til højre og venstre. Føler vi os ramte på vor ømtålelige samvittighed — alle vi „kloge voksne" — er det måske et bevis på, at vi ikke rigtig magtede vor opgave som ledere, lærere og opdragere for den ungdom, der i disse år vokser op midt i atom-, rum- og flygtningealderen.

Giver vi vore børn stene for brød? Tager vi vort ansvar for let? Svigter vi vor ungdom, den ungdom der nu — som altid før — er vor verdens fremtid.

Ungdommen — repræsenteret af Per Borgaard — vil tale for sig selv.

De tre indlæg danner indledningen — men iøvrigt vil alle egnede indlæg blive bragt i den rækkefølge, de indløber.

Venlig hilsen *Gerda Rørbæk Nielsen.*

Videnskab og Kosmologi

Kosmologi er jo et forsøg på at passe folkene fra rummet ind i vor sædvanlige verdensbillede. — Mange undrer sig sikkert over, at dette bliver overladt til lægfolk og mener, at videnskaben burde gå foran og komme med en forklaring på det fænomen, som mennesker fra rummet er i sig selv. Og mange undrer sig sikkert også over videnskabens vægring ved at anerkende de besøgende som en kendsgerning. — Men forklaringen er ganske givet den, at *mennesker* på andre kloder — set med videnskabens øjne — er en komplet umulighed. L i v i universet — javel! Det indrømmer de fleste videnskabsmænd dog muligheden af. Men mennesker ! ! !

Videnskaben har nemlig regnet det hele ud. Ad matematisk vej kan b e v i s e s, at chancen for *menneske*lignende liv på kloderne er så lille, at den overhovedet ikke eksisterer. Mange videnskabsmænd udelukker sikkert ikke den mulighed, at det kan være helt ukendte former for liv, der bevæger sig i vor atmosfære. Men kommer vi til spørgsmålet, om dette liv er *menneskeligt,* ryster disse mænd på deres kloge hoveder og siger: umuligt!

Imod videnskaben står så den efterhånden store mængde af mennesker, der hævder at have set *mennesker* bevæge sig indeni og uden på rumskibene samt den mindre flok, der med ligeså stor bestemthed hævder at have været i kontakt med disse menneskevæsener. Imod videnskaben står også de millioner af sundttænkende mennesker over hele kloden, der mener, at menneskeligt liv i universet slet ikke er så umulig en tanke, *dersom man forudsætter en førsteårsag til de virkninger, der tilkendegiver sig i livsformerne.*

Verden i dag deler sig i to skarpt adskilte dele: det humanistiske og det naturvidenskabelige livssyn. Den humanistiske del indlemmer fænomenet: rumfolk som en naturlig konklusion af livet i universet. Den naturvidenskabelige del kan slet ikke få dette fænomen til at stemme med alt, hvad der høres og læres om forudsætningerne for opståelse af liv. — Svælget mellem disse to livssyn viser sig ikke blot i ufologien, men overalt. — Det er i fuld gang med at skabe verdenshistorie. —

Mennesket har altid søgt støtte hos forhåndenværende autoriteter. Førhen var Biblen den største autoritet i den vestlige verden. Men for ca. 200 år siden afløstes Biblen af videnskaben. Siden da har det lydt på steder, hvor mennesker færdes: „Det er videnskabeligt bevist . . . . .“

Endnu mener de fleste mennesker, at hvad videnskaben har ud-

talt, står fast, skønt man gang på gang ser, at videnskaben må korrigere sit syn på både dette og hint.

Undersøger man, hvad videnskaben selv mener om den autoritetstro, den har formået at vække ud over verden, finder man også her to grupper, der står temmelig skarpt overfor hinanden.

Naturvidenskaben har i forholdsvis korte åremål formået at tilkæmpe sig pladsen på toppen af parnasset. Der sidder den — forgudet og tilbedt. Og en slags gud er den virkelig — som råder over liv og død og holder menneskets skæbne, individuelt og kollektivt, i sin hule hånd. Den har meget svært ved at indrømme sine fejltagelser — fordi det svækker autoriteten, — den *forlanger* blind underkastelse og lydighed — og får den! — Den har en meget sikker position i kraft af sin dygtighed og genialitet til at opfinde atombomber og fjernsyn. —

Den humanistiske videnskab derimod er villig til at indrømme, at den ikke er ufejlbarlig og at dens veje er en dybtgående søgen efter sandheden. En interessant udtalelse af den engelske professor E. L. Woodward — givet i et foredrag i den engelske radio — skal citeres her. Professoren sagde:

„Vi er forvirrede, fordi vor måde at fostå på må ske gennem intellektet — fordi den videnskabelige metode er det bedste instrument, vort intellekt har skabt, — og dog ved vi også, at de resultater, vi når gennem dette instrument, til syvende og sidst slet ikke slår til. Samtidig kan vi ikke forklare, hvorfor de ikke slår til. Det er ikke, fordi vi har søgt det forkerte. Hvad den videnskabelige metode har nået, er resultatet af en søgen efter de rette ting på den rigtige måde, men på een eller anden måde har vi på eet eller andet punkt ramt ved siden af. Psykologen William James brugte et billede, der forklarer sagen. Han siger, at mennesker, — når de udforsker universet — ligner katte og hunde i et bibliotek. De aner ikke, hvor de er og er aldeles uvidende om, at de ikke aner det“.

En tankevækkende udtalelse!

— — —

Den humanistiske videnskab lever i skyggen af sin altformående storebror: naturvidenskaben. Den humanistiske videnskab blev „stedbarnet“. — Visse spage røster er dog ved at løfte sig for at gøre en indsats for at hæve den humanistiske videnskab op i lyset, men i første omgang er udsigten for, at det skal lykkes, ringe. Såvel her, som i mange andre af livets forhold, spiller pengespørgsmålet ind,

idet hele den humanistiske, videnskabelige gren er underbetalt — et misforhold, der ikke kan rådes bod på, så længe naturvidenskaben savner flere og flere folk i den vældige tekniske ekspansion, der finder sted i øjeblikket. — Naturvidenskaben har taget magten og gjort livet på vor klode gennemmaterielt samt spredt en tomhed i åndslivet, som kan vise sig at være en sygdom til døden, hvilket også ses både i kunsten og litteraturen.

Vi må erkende disse faktiske forhold. Og vi må forstå, at når kosmologien forsøger at tilpasse tanken om folk fra rummet ind i dette yderst materielle verdensbillede, må den møde udtalt modstand, fordi forståelsen og godkendelsen af kosmologien medfører et yderliggående, humanistisk livssyn. Der er foreløbig ikke noget tegn på, at naturvidenskaben og humanismen har tænkt sig at „slutte fred" og vende sig til hinanden.

Derfor må det blive en naturlig tanke for alle os, der arbejder for UFO-sagen og kæmper for, at sandheden skal frem, at — med mindre, der sker noget helt uforudset — vil der gå utalte år, før vore tanker kan vente at vinde indpas.

Og jeg tror, at dersom det skulle ske, at rumfolkene blev anerkendt som fakta af officielle kredse, da vil det blive — så at sige — „udenom" videnskaben.

Livet - Her og nu

Gennem hele universet bølger det uendelige liv i utallige former og tilkendegivelser. Ligegyldig, hvor vi kaster blikket hen, vil vore øjne ramme dette liv i dets forskellige afskygninger og forskellige legemliggørelser. Bevidst og ubevidst liv går hånd i hånd og vidner tilsammen om harmoni og enhed i altet.

En af de første store sandheder, vi finder frem til, når vi studerer ufologi med åbent hjerte og sind, er at *alt liv er eet.* — Dette åbner vore øjne og giver os et vældigt overblik samtidig med, at det viser os menneskets plads i kosmos som et led i livsytringernes væsen, som en del af selve livet.

Men kun en del!

Mennesket lærer på denne måde at leve i samklang med andre former for liv — og at føle sig eet med naturens hele væsen. Men-

nesket glider naturligt ind på sin bestemte plads og er derved med til at skabe det, der kaldes orden, kosmos eller harmoni.

Mennesket har i kraft af sin vilje magt over — ikke alene den del af livet, det selv tilhører — men også over mange andre former for liv, som findes, hvor man lever sin dagligdag. Dette giver mennesket et stort ansvar at løfte, men samtidig åbner det uanede perspektiver hen mod forøgelsen af fred og harmoni mellem alle former for liv.

Mere end nogensinde før er det nødvendigt for os at åbne vore øjne og se på, hvordan vi forvaltede vort pund — og om det, vi gjorde, ikke kan gøres bedre. — Og de kendsgerninger, der springer os i møde fra avisernes fede overskrifter, fortæller os, at her er sandelig nok at tage fat på, — for det, vi arbejdede henimod i fortiden, var intet mindre end vor egen undergang.

Interkontinentale raketter med atom- og brintladninger er frygtelige frembringelser af den menneskelige hjernes opfindersnille, — men de indebærer ikke nogen trusler for den, der sidder i koncentrationslejren og venter på at blive ført til gaskamret i morgen; — og heller ikke den neger, der bliver klynget op i et træ af sindssyge hvide, skænker atomtruselen nogen tanke.

Det nytter ikke noget at sætte sig til at trille tommelfingre og konstatere, at den slags ting er frygtelige, — men at vi jo desværre ikke kan gøre noget ved dem. Endnu mere negativt er det at gribes af frygt for, hvad morgendagen vil bringe. Ved at frygte sender vi negative tankeenergier ud i kosmos og mod hinanden, hvorved endnu større frygt nedfældes i den enkelte.

Den eneste udvej er at se kendsgerningerne i øjnene og, med et roligt sind, arbejde hen på at bortfjerne de trusler og uhyrligheder, som bliver begået af den menneskelige race over hele verden.

— — —

Livet var ikke „igår“ og er ikke „imorgen“. Livet er NU. — Der findes mennesker, der lever i håbet om en bedre fremtid enten her eller hisset. Disse mennesker har ikke indset, at livet er helligt — og at hvert øjeblik må udnyttes, fordi øjeblikket repræsenterer det NU som er vort liv, og hvori vi sanser og oplever. — Vi har ikke magt hverken over fortiden eller fremtiden — det eneste, vi formår at ændre, er øjeblikket. Men da „Nu'et bærer fremtiden i sit skød“ er det vigtigt, hvorledes vi bruger og udnytter dette NU til at virkeliggøre livet ind til dets inderste marv. — I vor børnelærdom har vi fået forståelsen af, at livet er en mere eller mindre snavset foreteelse, og at det eneste i mennesket, som er „helligt“ og „rent“, er

menneskesjælen, dersom da ikke den samme sjæl var en af de „fortabte". — Vi lærte at foragte vore legemer og alt, hvad der henhørte under „kødets lyst".

Det er selvbedrag at tro, at menneskesjælen skulle være renere og mere helligt end menneskets tanker er det. Det siger sig selv, at meningen med livet e r livet, ikke døden. Og den kendsgerning, at hele universet er sprudlende fyldt med liv, bekræfter dette. Død er en tilstand, hvori noget absolut *ikke* kan ske, hvori *intet* kan sanses eller udvikles. Da meningen med livet er liv, må vi forstå, at der ingen grund er til at foragte det legeme, som er vort redskab til al sansning, alt arbejde og al fremgang på både åndelig og videnskabelig grundlag. —

Det er derfor livet *her og nu,* det drejer sig om. Det er NU, vi sanser, erkender, arbejder og forsker. Det er NU, vi forsøger at løfte en flig af sløret, der dækker livsgåderne. Og det er NU, vi må skabe en verden, der er menneskeværdig at leve i.

Barnet har endnu ikke fået ødelagt denne vidunderlige evne til at leve i nuet. Det griber det nærliggende med begge sine små hænder og går op i sin leg med en lille krop, der dirrer af fryd, — og dets latter fortæller os, at himlen også findes på jorden.

Det er sandt, at menneskeheden i dag har næsten uoverstigelige problemer at kæmpe imod, men mange af disse problemer er selvskabte, og det må vi ikke glemme. På den anden side har vor generation, gennem rummenneskene, fået noget meget dyrebart: en enestående chance for udvidelse af vor forståelse af, hvad livet er.

SANSNING

Medens vi lever, oplever vi NUet gennem vore ikke helt pålidelige sanseorganer.

Nogle af disse sanseoplevelser bliver stuvet ind i hukommelsescentret og kan kaldes frem som hukommelseserfaringer. Men de allerfleste af vore erfaringer passerer igennen hukommelsescentret til det, der med et populært ord kaldes underbevidstheden. En ideassociation kan kalde en sådan erfaring frem fra underbevidstheden Det er denne metode, psykologerne benytter, når de skal klarlægge patientens sjæleliv. Også under hypnose kan sådanne glemte erfaringer kaldes frem fra underbevidstheden, hvilket er vist ved talrige forsøg.

Psykologien viser os, at mennesket er under stor påvirkning af sine erfaringer, både de erindrede og de glemte, således, at erfaringer fra fortiden for en stor del er medbestemmende om vore handlinger i nutiden. Mennesket „bygger" på sine erfaringer.

Det, vi benytter til at opleve og erfare med, kaldes vore sanseapparater. Uden disse sanseapparater ville al oplevelse være umuliggjort. — Men mennesket sanser tredimensionelt, — derfor kan det sansede ikke være det, som virkeligt *er*. For det første kan vi kun sanse subjektivt, ikke objektivt. Ingen kan bruge andres øjne at se med. Al sansning er derfor relativ. Desuden bedrager vore sanser os, fordi vi ikke er i stand til at sanse en ting fra alle vinkler på een gang samt dens centrum.

Betragter vi f. eks. et træ, kan det samme træ se helt anderledes ud fra en anden vinkel. Vi formår ikke at betragte alle træets sider på een gang — ovenfra og nedenfra samt indefra. — Vor erfaring fortæller os, at et træ er et træ, og vor sammenligningsgrundlag, som vi deler med andre sansende menneskevæsener, fortæller os, at også de har erfaringen om, at træet er et træ. Men derfor er det ikke sikkert, at to mennesker, der betragter træet, ser ens på det. Det ene af dem finder måske træet smukt, mens den anden kan finde det hæsligt. Den ene har ligeså meget ret som den anden, for begge sanser træet subjektivt — ikke objektivt. For begge er det en „sandhed", at træet er enten smukt eller grimt. — Men dersom de ikke lod sig bedrage af deres sanser, ville de være enige i deres bedømmelse. —

De dyr, som vi kalder højerestående, sanser kun i to dimensioner — og er som følge deraf endnu større ofre for sansebedrag, end mennesket er det.

Et lille eksempel:

Vi ser en hest komme travende hen ad en vej. Pludselig begynder den at snøfte og vende det hvide ud af øjnene. Det gør den, fordi den har fået øje på en eller anden genstand ved vejsiden — det kan være et stykke papir, som bevæger sig i blæsten og indgiver hesten illusionen om noget levende — eller det kan være en tom sæk eller blot et stykke træ, som ikke har ligget der andre gange, hesten kom af samme vej. — I *samme øjeblik,* som den er lige ud for genstanden, gør hesten et højt spring til siden — og slår over i strakt galop for hurtigst mulig at slippe bort fra dette ukendte. Hestens opførsel er letforståelig. Genstanden „drejede" sig jo tilsyneladende lige hen imod hesten i det øjeblik den for forbi. Hesten beholder illusionen om noget levende, ukendt og skrækindjagende, som lå på lur efter

den og strakte sig ud imod den. Efter hestens mening lå genstanden aldeles ikke stille, men bevægede sig og var derfor ganske logisk levende.

Det er let for os at se, at hesten var genstand for et bedrag af sine sanser. — Dyrene lever i vor verden, men de oplever og sanser denne verden på en ganske anden måde end vi gør det. —

Vi er nået frem til at sanse tredimensionelt, men alligevel er vore sanser temmelig upålidelige, fordi vi ikke kan erfare en tings „bagside". Dette har forvirret mange tænkere. Hos dem opstod da den tanke, at hele tilværelsen er en illusion, — at universet er en kæmpemæssig sæbeboble, hvori al erkendelse er umulig, fordi intet er, hvad det synes at være. Denne konklusion giver disse tænkere et vist mål af filosofisk ro, for når alt, de selv iberegnet, er illusion, så er der faktisk ikke noget at hidse sig op over.

Men disse filosoffer gør sig skyldig i en grov fejltagelse. Alene det, at vi er i stand til at sanse, fortæller os, at der må eksistere en verden, et univers. At denne verden så måske er ganske anderledes, end vi umiddelbart kan sanse den, gør den ikke mindre v i r k e l i g. — Men al tænkning, som bygger på empirisme alene, *kan* give indtrykket af forvirring og kaos — og i sidste instans illusion.

Der er vægtige grunde til at antage, at menneskets udvikling ikke går i stå ved de omtalte tre dimensioner. — Da Einstein i sin tid beviste, at en ting, der bevæger sig med lysets hastighed, altså 300.000 km i sek., vil forsvinde for vore sanser, og befinde sig i en anden dimension, beviste han samtidig, at det ikke er et uopnåeligt mål for mennesket at udvikle sine sanseredskaber til at omfatte højere dimensioner. — Det er givet, at der vil gå lang, lang tid, inden mennesket når så vidt. Men fremtiden lover godt, fordi vi samtidig ved, at vi kun er i stand til — på nuværende tidspunkt — at udnytte ca. en fjerdedel af vor hjernes kapacitet. —

Vor hjerne er altså skabt til langt større arbejde, end vi er i stand til at give den på nuværende tidspunkt. Ved lidt efter lidt at „tvinge" hjernen til større og større arbejde, udvikler vi os henimod at udnytte hele hjernens kapacitet. Samtidig øger vi vor egen forståelse for mange ting.

Vore sanseredskaber er stærkt forkortede. Vi kan „strække" vore sanser til at omfatte mere og mere ved at „opdrage" dem til at arbejde i harmoni med hinanden. „Vore sanser", skriver Georg Adamski i „Telepati", „modarbejder hinanden i stedet for at samarbejde. Derfor giver de os et forvrænget virkelighedsbillede". Desuden — påpeger Adamski — lader vi os i al for høj grad dirigere af sanserne, medens det burde være *os*, der dirigerede dem. —

Dette, at både vor hjerne og vore sanser kan opdrages og udvikles til at yde langt mere, giver stof til eftertanke. — For det fortæller os, at vi ikke har lov til at slå os til tåls med, at mennesket på sit nuværende udviklingstrin er „alle tings mål". — Det fortæller endvidere, at rumfolkene har gennemgået den udviklingsfase, hvori vi nu befinder os og at de har lært at udnytte menneskets naturlige gaver i langt større målestok. — Derfor er de så uforståelige for os. Men enhver har, på sin plads og i sit felt, lov til at forsøge at udnytte sine evner til at omfatte mere og mere af livet både på jorden og i resten af universet. — Da vil det mere og mere gå op for mennesket, at vi, i vor uforstand, har brudt mange af universets love, som ikke må brydes — og at vi har fået lov til at lide derfor. — Større forståelse af livet giver større forståelse af kosmos' hele væsen. Større forståelse vil derfor give mennesket mindre lidelse — og livet på jorden vil blive til det, der er og altid har været dets bestemmelse: sand glæde. — Når man er nået så vidt som til at erkende, at livet kun viser sig for vore sanser i stærk reduceret form, bliver man klar over mange ting. F. eks. er man da ikke mere i stand til at gå og ruge over gamle forurettelser. Endvidere ved man, at begivenheder, der er i stand til at slå et menneske ud, kun formår det, fordi mennesket ikke evner at trænge til bunds i dem. — Dette giver forklaringen på rummenneskenes langt større livsglæde. — Langt dybere end os ser de „bag om" begivenhederne, — ser årsagerne og udleder deraf de virkninger, som vi står ganske uforstående overfor. Deres langt større forståelse gør, at sorg, ærgrelse og bekymringer er ukendte begreber for dem. — De har dyb medfølelse med vi mennesker her på jorden, fordi vi forstår så lidt og derfor hele tiden gør, hvad vi ikke burde gøre. — Derfor må vi opdrage vore sanser til at arbejde i overensstemmelse med hverandre og med vort følelsesliv. — Derover går vejen til næste trin på stigen for mennesket på jorden. —

Der gives mange, der udfra sandhedskærlighed og tillige ud fra en utilbøjelighed til at have mere end een synsmåde overfor livet, resignerende forholder sig til videnskabelige resultater. Men de skærer herved af for deres væsens trang til helhedsdannelse. De glemmer, at videnskabens livsbillede kun er et udsnit af erfaringen, et kighul gennem et smalt periskop og bestemt af et begrænset ønske. *(Ib Ostenfeld)*

Læserforum

Aldrig, så langt man kan se tilbage, har ungdommen været så omdiskuteret, så forkætret og så rost som i dag. På den ene side er den dygtigere, mere videbegærlig og mere samvittighedsfuld i arbejdet end nogensinde før; på den anden side er den mere voldsom, vild desillusioneret og desperat oprørsk end nogensinde før. Det er ofte den samme unge, der om dagen arbejder som en hest og om aftenen fører an i de voldsomme læderjakkeoptøjer eller vilde orgier.

Man har forsøgt at dele ungdommen op i to grupper, den store, pæne gruppe, der opfører sig ordentligt, og en mindre, vild gruppe af asociale individer, der slår sig løs uden hemninger og derved også smudser den store, pæne gruppes rygte til.

Det er virkeligt pænt, at man på den måde har villet prøve at redde ungdommen som helhed fra at tabe ansigtet. Det er bare forkert. Størstedelen af de unge holder sig ganske vist tilbage fra de store, vilde udskejelser af den ene eller anden art; men det betyder ikke, at de ikke *føler* de samme ting, som får mindretallet til at gå amok.

Hvorfor går en ung mand, der om dagen ikke adskiller sig fra andre unge — undtagen måske ved en vis mundraphed og evne til at se igennem falske undskyldninger, — om aftenen ud for at drikke sig fra sans og samling eller glemme alt andet, når han raser af sted på en brølende motorcykle?

De voksne spørger normalt ikke. De ryster på hovedet og fordømmer ham. Han er et udskud, asocial, uden værdi, og skulle han overskride grænsen til det ulovlige, står man parat til at slå ned på ham. Spørger disse kloge, fornuftige voksne endelig, finder de tilsyneladende ikke noget svar. De går ikke i dybden og ser tingene under en anden synsvinkel. Når de har gjort deres skyldighed, ryster de på hovedet og skyder skylden på velfærdsstaten, de høje lærlingelønninger eller ungdommens almindelige fordærv.

Nej, — de voksne forstår ikke de unges opførsel. Og dog har de selv skabt dem således. *Vi er skabt i de voksnes billede.*

Børn har et skarpt øje for falskhed, og for de små børn er de voksne næsten guddommelige skabninger med en uendelig visdom. Hvad sker der, når en guddom pludselig viser, at han er et menneske, og at han gør det, han selv har lært barnet, det ikke må? Han styrter i støvet, han knuses, og i stedet for at se op til ham, kommer barnet til at se ned på ham. Det sker ikke på en gang, men efterhånden, og der kommer et tidspunkt, da det bliver meget vagtsomt mod alt, hvad voksne siger det.

Som man vokser op, opdager de fleste, at der alligevel er noget godt, noget, der er værd at beundre ved de voksne. Men der er dem, der bevarer mistroen mod al autoritet: læderjakkerne, „de halvstærke“. De vil ikke indordne sig, for det er mere eller mindre råddent altsammen. Den slags stiller sig i forsvarsstilling over for verden, og verden kvitterer i de fleste tilfælde med et spark. Dette bestyrker kun de „hårde“ unge i, at alt er imod dem.

Men disse unge er ikke lykkelige. De savner noget at tro på. Tomhed og meningsløshed i tilværelsen kan ikke tilfredsstille nogen.

De voksne vil og kan dårligt hjælpe dem. De har selv lært dem til ikke at tro på noget. Hvordan skal man tro på en kærlig og retfærdig Gud, når de, der prædiker ham, selv begår svinestreger — endda sommetider i hans navn. De „hårde“ er meningsløshedens forkæmpere, men de hader denne meningsløshed. Det er de færreste af dem, der gør sig dette klart, men de føler denne skrækkelige tomhed.

Der er kun een måde at hjælpe dem på, nemlig ved at vise dem, at alting ikke er så råddent, som de tror. Man må give dem noget at tro på, så de, når den tid kommer, ikke falder lige så ynkeligt igennem i deres egne børns øjne.

— Rumbrødrene siger, at vi kun kan nå fremad ved at være mod andre, som vi ønsker, andre skal være mod os selv — og kender De, der læser dette, en af disse „uheldige“ unge, kan De selv prøve at gøre et eksperiment — ved at møde ham på lige fod uden svig og uden falskhed.

Men det gælder ikke alene de hårde unge. Det gælder alle unge. De gør oprør mod tvetydigheden omkring dem, og de ønsker mest af alt nogen, de kan tale om tingene med — på lige fod og ærligt.

Der er blot det, at de ikke søger til de voksne. De ved, at det er de færreste, der overhovedet vil forsøge at forstå dem, at det store flertal vil være bedrevidende, selv når de til dagligt har demonstreret deres uvidenhed, og næsten alle vil søge at dække over alt med løgne — smukke løgne måske, men løgne — og at de enten ikke vil eller ikke kan give dem noget at tro på her i livet.

De har måske et ståsted — men tænk Dem at være ung og svæve midt i tomheden.

Per Borgaard.

Rounborg Tryk-Skive